

соціальної роботи / Вікторія Нестеренчук. // Науковий журнал “Духовність особистості: методологія, теорія і практика”. – 2019. – С. 12.

3. Конституція України [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1996. – № 30. – с. 141. – Режим доступу до ресурсу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.

4. Закон України "Про запобігання та протидію домашньому насильству" [Електронний ресурс]. – 2018. – Режим доступу до ресурсу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-19>.

5. Дубік А. насильство над жінками в сім'ї та шляхи його подолання / А. Дубік, А. Крипович. // Харків. – 2018.

МОГИЛЬНИЙ А. А.,

студент 2 курсу Навчаль-наукового інституту №3 Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник:

ЧИЖОВ Д. А.

доцент кафедри конституційного права і прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

ПРОБЛЕМАТИКА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ТА СВОБОД ЛГБТ-СПІЛЬНОТИ НА МІЖНАРОДНІЙ АРЕНІ

На сьогодні питання сексуальних меншин і дискримінації цих же меншин є досить актуальним і болючим тому як більшість населення усіх країн не приймають це як норму у кожній країні різна політична діяльність і різне ставлення до ЛГБТ-спільноти.

ЛГБТ-суспільно-політичний рух (лесбіянок, геїв, бісексуалів, трансгендерів тощо). Його метою є цивільне рівноправ'я, забезпечення та дотримання прав людини, викорінювання дискримінації і ксенофобії, сексуальна свобода, терпимість і визнання права «бути іншими». Його зародження і розвиток є наслідком ЛГБТ-активізму.

У країнах Європи (майже у всіх) і країнах Північної Америки з реалізацією прав ЛГБТ-спільноти не має жодних проблем а також вони намагаються реалізовувати цю політику іншим країнам, зокрема: Азії, Африці. В Азії це пов'язано з їхніми традиціями і взагалі культурою. Певні діячі які приходили до влади намагалися змінити цю жорстку позицію щодо ЛГБТ-спільноти (Махатма Ганді сказав “ми самі повинні стати тими змінами які хочемо побачити у світі“) в Африці також є свої традиції з чим і зв'язана проблема прав ЛГБТ-спільноти, вони зазнають утисків як з боку звичайного населення так і з боку Африканських держав, до речі в деяких пострадянських державах проблема прав ЛГБТ-спільноти є дуже актуальною тому як населення в цих країнах досить в негативному сенсі ставляться до ЛГБТ-спільноти, навіть якщо сама держава

забезпечує усі необхідні права зазначеної групи населення, однак, все одно вони зазнають утисків з боку простого населення. Ці стереотипи закріплювалися роками, та, нажаль, мають і сьогоденні прояви.

Стаття 2 Загальної декларації прав людини зазначає що: «Кожна людина повинна мати всі права і всі свободи, проголошені цією Декларацією, незалежно від раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії, політичних або інших переконань, національного чи соціального походження, майнового або іншого становища. Зі змісту даної статті у цій декларації, закладено початок формування прав ЛГБТ-спільноти, хоча прямо це не прописано. Однак, пізніше була прийнята інша міжнародна декларація, яка прямо вказувати на захист сексуальних менших, чітко прописано, які особи слід відносити до ЛГБТ-спільноти, їх ідентичність.

Декларація про сексуальну орієнтацію і гендерну приналежність це міжнародний акт який напряду закріпив права сексуальних меншин (ЛГБТ-спільнота) була прийнята 18 грудня 2008 року.

Тепер потрібно поставити питання чи набуті права ЛГБТ-спільноти не загрожують права іншим людям?

Сексуальним меншинам надали багато прав з моменту прийняття вище згаданої Декларації. В міжнародних судах, зокрема в Європейському суді з прав людини, перевага майже завжди надається сексуальним меншинам, навіть якщо ця особа вчинила якийсь злочин до неї будуть ставитися поблажливо, якщо певну особу не беруть на роботу, а вона належить до категорії сексуальних меншин, то відразу ж почнуться розмови про толерантність даної особи почнуться масові цькування роботодавця і можливо ще й будуть залучати до таких справ державу. Що цікаво, особу можуть не обрати на роботу по різних критеріям та вимогам, і це не тільки її приналежність до якоїсь категорії чи сексуальних меншин, така ситуація поширена у всіх сферах життя, але відношення до сексуальних меншин більш скептичне.

В країнах Європи, Північній Америці та в країнах Азії, Африки ситуація зовсім інакша. Варто звернути увагу, що це пов'язано з їх культурою, релігійними поглядами, системним та масовим несприйняттям осіб, якщо вони ідентифікують себе до ЛГБТ-спільноти. Особи, що ідентифікують себе до ЛГБТ-спільноти піддіються проявам осуду, застосування фізичного або морального (психологічного) насилля, притягнення до кримінальної відповідальності, а в деяких країнах за це передбачається найвище міра покарання у вигляді смертельної кари.

Ситуація з правами сексуальних меншин набагато покращилася з роками, але ситуація має двоякий характер: з одної сторони деякі дії держав для забезпечення прав ЛГБТ-спільноти завдають шкоди іншим людям (мається на увазі, що вони дискримінують цим інших людей, вказують на пріоритетність пеших), а з другої сторони - є повне відторгнення цих прав державами, тобто, особи, що ідентифікують себе до ЛГБТ-спільноти, зазнають утисків та дискримінації по відношенню до себе, а саме через те, що вони належать до певної категорії сексуальних меншин.

В цій ситуації потрібно застосовувати більш збалансований підхід, чітке регулювання та контроль з боку держави. Потрібно проводити інформаційну кампанію, залучати населення до вирішення цієї проблеми, недопущення випадків дискримінації, зазначати, що: «сексуальні меншини це звичайні люди та жодної шкоди суспільству не несуть». Мирні зібрання та акції на підтримку ЛГБТ-спільноти, повинні проходити з дотриманням діючого законодавства в країнах, забезпечення максимальної безпеки, оскільки наявні непоодинокі випадки масового незадоволення населенням.

Список використаних джерел:

1. Загальна декларація прав людини від 10.12.1948 року
2. Декларація про сексуальну орієнтацію і гендерну приналежність 18.12.2008 року

МУДРА О. Б.

доцент кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

ТРАНСПЛАНТАЦІЯ В УКРАЇНІ У СВІТЛІ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА НА ЖИТТЯ: ОКРЕМІ ПИТАННЯ УДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА

Стрімкий розвиток сучасної медичної науки призвів до виникнення нових відносин, які потребують глибокого вивчення та правового регулювання через призму реалізації права на життя - відносини, що пов'язані з трансплантацією органів та інших анатомічних матеріалів людини.

Завдяки такій медичній процедурі вдається рятувати найцінніше, що є в людини – її життя та здоров'я. Так, за довідковими даними Міністерства охорони здоров'я України, на кінець липня 2021 року виконано 109 (з них 46 від посмертного донора) трансплантацій нирок, 25 (з них 14 від посмертного донора) трансплантацій печінки, а також 14 трансплантацій серця [1].

Утім сучасне законодавче регулювання застосування трансплантації в Україні містить низку положень, які потребують удосконалення та розвитку. Зокрема, в нині діючому Законі України «Про застосування трансплантації анатомічних матеріалів людині» (надалі - Закон) закріплена так звана «презумпція незгоди», згідно до якої людина заздалегідь не згодна з тим, що її органи будуть пересажені іншій людині. Вилучити можна органи лише за наявності прижиттєвої згоди від самої людини або згоди родичів після її смерті.

Так, відповідно до частини 11 статті 16 Закону, у разі якщо померла особа не висловила за життя своєї згоди або незгоди на посмертне донорство, не визначила свого повноважного представника, що встановлено трансплант-координатором згідно з даними Єдиної державної інформаційної системи трансплантації органів та тканин, згода на вилучення анатомічних матеріалів для трансплантації та/або виготовлення біоімплантатів з тіла такої особи після